

Fabrikalara, işyerlerine
okullara, mahallelere, köylere,
yığınların içine!Haftanın
hep soracağı!Bütün ülkelerin
profesörleri bileceğin!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl 7. Sayı: 139
19 Mayıs 1980

ÇEK-AL SAYFASI

Leninci "örgütlenme ilk leri

I GİRİŞ

Daha Temmuz-Ağustos 1902'de, 1905 devriminin ilk patlamasından iki buçuk yıl önce Bolşevikler, Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin 2. Kongresi'nde, "örgütlen!" belgisini ortaya atmışlardı. Belgiye Menşevikler karşı çıktılar. Kongre'de, çoğunluğun kararını çiğneyip, ilkesiz ve fraksiyoncu yöntemlerle partinin yönetim organlarını ele geçirdiler. Bu haksız konumlarını Parti'yi yıkmak için kullandılar. Partinin yönetim kurullarını partiyeye karşı savaş örgütlerine dönüştürdüler.

Menşevikler 18 ay pratik çalışmayı bozmak, örgütsüzlüğe imtek ve parti örgütlerini bölmek için her yöntemi kullandılar. Buna karşı bölünmeyi engellemek için Bolşevikler uzun süre savaştılar. Ama merkez kurulları partiden bütünüyle koptuktan sonra, "Çoğunluk, bozguncularla tüm ilişkilerini koparmalıdır!" belgisini ortaya attılar. Lenin, "örgütlen!" belgisinin derhal uygulanması için çağrı yaptı: "Yeni örgütler kurmak için cesur bir girişim göstermede başarısız olursak, tüm öncülük iddialarımızı temelsiz yapıp terketmek zorunda kalacağız. Komitelerin, gurupların, toplantı ve tartışma guruplarının bugüne kadar ulaştıkları başarı sınırdadır kalırsa yalnızca kendi yeteneksizliğimizi kanıtlanırız. (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.8, s.219).

Bolşevikler aynı zamanda, ilke devrimci dalganın yükselişiyle öne çıkan taktiksel ve örgütsel sorunlara yanıt verecek, partiyi yeni bir örgütsel temele oturtacak ve geçerliliğini yitirmiş olan parti tüzüğüne yerine yenisini getirecek RSDİP 3. Kongresi'nin toplanması için de çalışıyorlardı.

TKP içinde süren kavga bir anlamda RSDİP içinde süren savaşla benzerlik taşıyor. Yürükoğlu yoldaşımız, *Emperyalizmin Zayıf Halhası Türkiye* kitabının "Devrimci Durum Her Alanda Yenilik İster" bölümünde, (ideolojik savaşta yeni bir hız vermek en temel görevimizdir dedikten sonra) ikinci temel görevimiz "işçi sınıfının ve halkın örgütlerini güçlendirmektir. En başta işçi sınıfının partisi, komünist partisini güçlendirmektir..." diyor (*Emperyalizmin Zayıf Halhası Türkiye*, s.134). Yürükoğlu yoldaş aynı zamanda "örgütlen!"

Ayla Antepi

belgisini günün baş belgileri arasına koyuyor:

"Örgütlenmek! Olağan dönemlerden daha atak, daha yaratıcı, yeni yöntemlerle örgütlenmek. İşçi sınıfının örgütlenmesi devrimin utkusunun garantisidir. Herşey bizim elimizdedir. Nereye dek götürürsek, oraya dek gidecektir. Öte yanda, bu toplumsal-siyasal gelişimin sonu nereye varırsa varsın, yarın ne olursa olsun, gerçek kazanımları da ancak proletaryanın örgütlenmesiyle elde tutabilecektir" (agy, s.137).

TKP'nin oportünistlerinin engellemeleri nedeniyle, bu belgi yaşama geçirilmedi. Bizim menşeviklerimiz örgütlenme yerine, TKP'yi ve bir bütün olarak işçi sınıfını örgütsüz bırakmak için herşeyi yaptılar. 18 ay partinin pratik çalışmasına zarar verdiler, parti örgütlerini böldüler ya da toptan ihraç ettiler. Bu durumda TKP'nin Lenincileri bir Konferans toplayarak "Oportünizm yıkılmadıkça, burjuvazi yıkılmaz" belgisini yükselttiler ve oportünizme karşı örgütlü savaş için çağrı yaptılar.

Örgütlü savaşında ilk adımlar, *İşçinin Sesi* 1979'da yeniden yayına başladıkdan sonra atıldı. Leninciler *İşçinin Sesi* çevresinde bir araya geldiler. Konferans bu yoldaşları, örgütlenmeyi geliştirmenin yollarını bulmak ve ideolojik birliğe örgütsel bir biçim kazandırmak için ilk kez aynı çatı altında topladı.

Konferans, bir Eşgüdüm Komitesi ve bu Komite içinde bir Büro kurulmasını kararlaştırdı. Eşgüdüm Komitesi'nin sorumlulukları ve görevlerini ortaya koydu. Konferans, "TKP'li Lenincilerin *İşçinin Sesi*'ni Parti'nin gerçek Merkez Organı olarak tanıdığını ve Merkez Organ çevresinde etkili bir eğitim ve dağıtım ağı kurmayı temel örgütsel bir görev olarak belirlediğini açıkladı. Program ve tüzük taslaklarını hazırlayacak Komitelerin yanısıra Konferans, TKP'nin Leninci İl Komitelerini kurma kararı aldı. Ayrıca il komiteleri düzeyinde "propaganda büroları" kurulmasını ve Eşgüdüm Komitesi'ne bağlı bir sendika bürosu, bir gençlik bürosu ve bir kadın bürosu kurulmasını kararlaştırdı. Bölge ve il komitelerine bağlı benzer yerel büroların kurulması da Konferans kararları arasında yer aldı. Konferans, tüm bu yeni örgütlerin kesin

görevlerini belirledi ve en önemlisi, tüm parti örgütleri için standart bir rapor biçimi, standart bir ölçüt getirdi. Her örgütün özgül görevlerinin yanısıra Konferans, bir bütün olarak hareketin örgütsel görevlerini de belirledi:

- Tüm parti örgütlerinin, demokratik olarak seçilmiş tüm delegelerinin katılacağı bir Kongre'nin en yakın zamanda toplanması;
- Türkiye'nin en modern ve rasyonel örgütü olacak Marksist-Leninist ideoloji ve siyasette çelikleşmiş ülke çapında uyumlu bir çalışma yürütebilecek bir örgütün kurulması;
- Bolşevik örgütlenme ve devrimci yöntemlerle TKP'nin örgütsel düzeyini devrimci dalgayı kucaklayabilecek bir düzeye yükseltmek.

Konferans, yalnızca bu amaçları belirlemekle kalmadı, aynı zamanda bunları başarmak için gerekli somut ve pratik ilk adımları da attı. Konferans, siyasal yığın eylemleri örgütlerken komünistler neyi akılda tutmalıdır; işçi sınıfı içinde ve fabrikalarda *endüstriyel yoğunlaşmanın* olduğu bölgelerde, parti örgütlemesine nasıl yaklaşmalıdır; Kürt demokratları ve TKP'nin Leninci güçleri arasında kurulacak birlik, gençlik ve kadınlar arasındaki çalışmalarda benimsemek tutum ne olmalıdır sorularına da açıklık getirdi.

TKP'nin Leninciler Konferansı tarafından belirlenen bu büyük örgütsel görevler, bu görevleri yerine getirecek olan komünistlerin, örgütlenme kavramını çok iyi anlamalarını gerektiriyor. Komünistler için örgütlenme "model örgütlenme" şemaları çizmek demek değildir. Komünist Enternasyonal'in 3. Kongresi'nin örgütlenme konusundaki kararı, bu noktaya ilişkin olarak şu uyarıyı yapıyor:

"Komünist Partileri için *mutlak doğru ve değiştirilemez bir örgütlenme biçimi olamaz*. Proletaryanın sınıf savaşımının koşulları, sürekli bir evrim sürecinde değişikliğe uğrar ve proletaryanın öncüsünün örgütlenmesi, bu değişmelere bağlı olarak sürekli uygun örgütlenme biçimleri aramalıdır (...). (*Komünist Enternasyonal 3. Kongresi Kararları*, Moskova, Temmuz 1921, s.29) (abç).

Örgütlenme sürekli, sabırlı bir çalışma ve büyük enerji ister. Ka-

ğı üstünde iyi görünen kolay bir örgütlenme, güçlüklerden ve sıkı çalışmadan bir kaçış yolu olmalıdır. Örgütlenme alanında kolay çıkış yolu, "örgütçüleri" değişen koşullara uygun biçimler arama gereksiniminden kurtaran, *her zaman geçerli* biçimsel şemalar çizmektir. Bu yazıda, bu yöntemlerle oportünizm arasındaki doğru-dan bağları göstereceğiz. Bu bağlantı devrimci dalganın yükseldiği bir dönemde daha belirgin olarak ortaya çıkar.

II

ÖRGÜTLENMEYE YANAŞIM: NASIL BİR ÖRGÜT?

Komünistlerin örgütlenmeye yaklaşımının temel öğelerini Lenin, RSDİP'nin 2. Kongresi'nden önce yazdığı yapıtlarda ortaya koydu. Bu nedenle önce bunlara bakmak gerekir. Çünkü öteki herşey, örgüt sistemi, tüzük ve demokratik merkezîyetçilik, bu temel üzerinde yükselir.

RSDİP'nin 1. Kongresi 1898'de yapıldı. Ama daha ortada gerçek bir parti yoktu. Parti programı ve tüzüğü olmadığı gibi, Merkez Komite de tutuklanmıştı. Parti, "legal Marksizm" in oportünizmine bulaşmış, ideolojik bulanıklık, siyasal sallantı ve örgütsel kargaşa içindeki genç devrimci aydınlarla dolup taşıyordu. Yerel komitelerin çoğu, kendi yerel, küçük pratik eylemleri dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyorlardı. Bunlar birleşik, merkezi bir partide, ideolojik ve örgütsel birlik gereksinimi duymuyorlardı. Bunların gerilikleri ataletleri ve dar bakış açıları "Ekonomizm" de teorik anlatımını buldu. Ekonomistler, örgütsel dayanıklılığa ve parti içindeki ideolojik kargaşalığa teorik temeller getirmeye çalıştılar.

Birleşik bir işçi sınıfı partisi kurma gereğinden anlaşılan arasında bazıları ise, yerel örgütleri birleştirmek ve partiyi yaratmak için 2. Parti Kongresi'nin çağrılmasının yeterli olacağını düşünüyorlardı. Konuya bu salt biçimsel yaklaşım, kolay bir çıkış yoluuydu. Lenin buna karşı çıktı. Gerçek bir parti biçimlenmeden önce, Kongreden önce, partinin amaçları ve hedeflerini açıkça ortaya koymak, nasıl bir parti istendiğini ve ekonomistlerle olan farklılıkları açığa çıkartacak bir ideolojik savaş başlatılmıyordu. Tüm parti or-

gütleri ve üyeleri bu farklılıkları görmeli ve partide varolan iki eğitim arasında bilinçli ve isteyerek bir seçim yapmalıdır.

Devrimci teori, propaganda ve ajitasyon

Bu bize, örgütlenme ve örgütün karakteri konularına devrimci, komünist yaklaşımın başta gelen ve en temel belirleyici ögesini gösterir: *İdeoloji*. Lenin bunu şöyle açıklıyor: "Her örgütün karakteri, doğal ve kaçınılmaz olarak, onun eyleminin içeriği tarafından belirlenir" (Lenin, c.5, s.440). Ekonomistlerin birleşik merkezi bir partinin kurulmasına karşı çıkışı, onların, savaşımı ekonomik düzeye sınırlayan ideolojilerinin kaçınılmaz bir sonucuuydu.

"Devrimci teori olmaksızın" diyor Lenin, "devrimci bir hareket olamaz" (Lenin, c.5, s.369). Yalnızca devrimci bir teori devrimci bir örgüt doğurabilir. Eğer örgüt, devrimi yapmak ve proletarya diktatörlüğünü kurmak dışında bir amaçla biçimleniyorsa, devrimci bir örgüt olmayacaktır. Devrimci çizgide örgütlenmeyecektir.

Partinin devrimci ideolojije bağlılığı, komünistlerin örgütlenmeye yaklaşımında tüm öteki temel öğeleri belirler. Bunlar arasında birincisi, partinin devrimci *propaganda ve ajitasyona* verdiği yerdir. Lenin bu görüşü *Nereden Başlamalı*'da şöyle vurguladı: "Genelde Sosyal Demokrasi'nin (Komünizm—İ.S.) baş ve değişmez görevi", "sistemli, çok yönlü, ilkelerde tutarlı bir propaganda ve ajitasyon" yürütmektir" (Lenin, c.5, s.20-21). Aynı görüş *Devlet ve Devrim* kitabında da yer aldı: "Yığınları *bununla*, yani kesinlikle şiddet yoluyla devrim görüşüyle yoğurma gerekliliği, Marks ve Engels'in tüm teorisinin kökünde yatar" (Lenin, c.25, s.405).

Bu "baş ve değişmez görev" öncelikle komünist gazeteyle gerçekleştirilir.

Gazetenin örgütleyici rolü üstünde fazla durmayacağı. Ama ajitasyon ve propaganda işlevi, konusunda önemli bir noktaya değinilmelidir.

Türkiye'de bugün, devrimi hazırlamak için zamanımız olup olmayacağı, devrim fırsatını kaçırıp kaçırılmayacağımız konusunda tartışılanlara Lenin'in yanıtı şöyle:

"Ulus çapında siyasal ajitasyonu, İskra'nın yaptığı gibi, programlarının, taktiklerinin ve örgütsel çalışmalarının köşe-taşı yapanların devrimi kaçırma riski en azdır. (...) Onlar devrimi kaçıramayacaklar, çünkü devrim bizden öncelikle ajitasyonda deneyim, kendiliğinden hareketleri dostların yanlışlarından ve düşmanların tuzaqlarından korumak ve yönlendirmek ve bunun yanısıra, her protesto hareketini (Sosyal-Demokratik (komünist—İ.S.) biçimde) desteklemeye yetenek ister" (Lenin, c.5, s.513). Konferans partinin siyasal ajitasyon konusundaki

genel ve bütünsel görevini, "her komünistin, her örgüt üyesinin bir ajitator olduğu gerçeği unutulmamalıdır" biçiminde özetledi (TKP Leninciler Konferansı Kararları 1980, s.27).

Sürekli eylem, düzenli çalışma

Böylece, partinin devrimci ideolojisi ve bu temelde yürütülen ajitasyonla belirlenen komünist örgütlenme anlayışının öteki temel unsurlarına geliyoruz: *Sürekli eylem, tüm parti üyelerinin düzenli çalışması, her çalışma biçiminde eğitim, her olasılığa hazırlık, esneklik*. Lenin şöyle yazıyor:

"Devrimin kendisi hiçbir şekilde tek bir eylem olarak düşünülmemelidir (...) aşağı yukarı tam durgunluk dönemleri ile hızla yer değiştiren aşağı yukarı güçlü patlamalar dizisi olarak düşünülmemelidir. Bu nedenle, parti örgütümünün eyleminin başlıca içeriği, bu eylemin odağı, tam durgunluk döneminde olduğu kadar, en güçlü patlama döneminde de olanaklı ve gerekli bir çalışma olmalıdır. Yani siyasal ajitasyon çalışması..." (Lenin, c.5, s.514).

"Gazetenin, bildiri ve bültenlerin, vb. dağıtımının hızlı ve uygun biçimde örgütlenmesi ve düzenlenmesi, bu amaçla bir muhabirler ağının eğitilmesi, gelecek gösterileri ya da bir ayaklanma için hazırlanma görevinin büyük bir bölümünün yapılması anlamına gelir. Bir kargaşa, grev, ya da huzursuzluk dönemi yayın dağıtımını örgütlemeye başlamak için çok geçtir; bu çalışma yalnızca dağıtımları ayda iki ya da üç kez zorunlu tutarak yavaş oluşturulabilir. Hiçbir gazete elde etmek olanğı yoksa, bildiriler dağıtılabilir, dağıtılmalıdır, fakat dağıtım mekanizmasının hiçbir durumda boş kalmasına izin verilmemelidir" (Lenin, c.6, s.238).

Komintern de, parti örgütlenmesinin, "tüm parti örgütünü, sürekli ortak savaşımı, sürekli ortak eylemi" temeline oturduğunu vurguladı. Özellikle de tüm parti üyelerinin görevinin, partinin sürekli günlük çalışmasına katılmak olduğunu belirtti.

"Komünist Partisi, devrimci Marksizm için bir eğitim okulu olmalıdır. Örgütlenmenin farklı bölümleri ve üyeler arasındaki organik bağlar, parti eylemlerinde günlük ortak çalışma içinde birleşir.

"Komünist bir programın benimsenmesi, yalnızca bir komünist olma isteğinin dile getirilmesidir. Eğer kitlelerinde pasiflik varsa, parti komünist programı benimsemekle yükümlendiği görevin en azını bile yerine getiremez. Programın samimi bir biçimde uygulanması için ilk koşul, partinin sürekli günlük çalışmasında tüm üyelerin katılımıdır.

"Bir komünist partisi, yalnızca gerçek aktif üyelere sahip olma-ya çalışmalı ve tabandaki her parti üyesinden, tüm gücünü ve

zamanını, varolan koşullarda elinde olduğu ölçüde, partisinin kullanımına vermesini ve bu işlere en iyi yeteneklerini adanmasını istemelidir." (Komintern, s.31-32).

Komintern kararı aynı zamanda, tüm parti üyelerinin bu sürekli günlük çalışmada nasıl örgütlenmesi gerektiği üstünde de önemle duruyor. Eğer partinin her üyesi, aynı zamanda daha küçük bir çalışma gurubunun üyesi olursa (komite, komisyon, hücre, vb.) bu çalışma dağıtılabilir, örgütlenbilir ve kontrol edilebilir. Partinin çalışması, bırakalım gösterilerin örgütlenmesini, gazetenin dağıtımını, fabrikalarda örgütlenme çalışmasını, örneğin genel üye toplantılarının örgütlenmesi bile daha küçük guruplarda çalışmayı öngörür.

Bu nedenle, partinin temel örgütü, hücredir. Bunsuz, örneğin, bir bölgede yaşayan tüm parti üyelerinin yalnızca genel toplantılarıyla, bazı Yurokomünist partilerde olduğu gibi, partinin sürekli günlük çalışması, örgütlenemez ve başarıyla yürütülemez.

Profesyonel devrimciler, işçi devrimciler ve örgütlenmede oportünizm

Partinin tek bir devrimci ideolojije bağlılığı, sürekli ortak eylem yürütmesi, belirli bir zaman içinde ve değişen koşullarda çeşitli düzeyli iş yapması, öncelikle partinin *profesyonel devrimcilerden oluşmasını*, ikinci olarak *yönetiminin oturmuşluğunu* ve üçüncü olarak da yapılabilecek en geniş *işbölümü ve merkezleşmeyi* sağlaması gerektirir.

Lenin'in *Ne Yapmalı*'yı yazdığı dönemde, dar bir devrimci çalışma anlayışını haklı çıkarmaya çalışan girişimler hem ekonomizmde, hem de "devrimcilik"te anlamını buldu. Ekonomistler, işçi yığınlarının, devrimcilerin işçiler üstüne "yüklemeye" çalıştıkları kapsamlı ve militan siyasal görevleri yüklenmeye henüz hazır olmadıklarını söylediler. "Solcu"lar ise işçi sınıfı hareketini ileri itmek için genel bir grev ya da "kışkırtıcı terör" çağırısı yaptılar. Her iki eğilim de kendiliğindencilige ve amatör çalışmaya boyun eğdi ve her iki eğilim de özünde bizim ilk ve kaçınılmaz pratik görevimiz olan, "siyasal savaşımı enerji, kararlılık ve süreklilik sağlayabilecek bir devrimciler örgütü kurmak"tan bir kaçıştı (Lenin, c.5, s.446). Lenin, devrimcilerin kararlı merkezi, militan bir örgütlenmesi, "öncelikle devrimci eylemi meslek edinen insanlardan oluşmalıdır" diyor (Lenin, c.5, s.452).

"Profesyonel devrimciler" kavramı, örgütlenme açısından çok önemlidir. Devrim bir sanattır. Devrimci savaş, gerek siyasal önderlik, gerek teorik çalışma, propaganda ve ajitasyon, gerekse siyasal polise karşı savaşım olarak, bütün alanlarda, profesyonel, yil-

larca kendini eğitmiş ve özel sanatlarının her kuralını öğrenmiş devrimciler tarafından yürütülmelidir.

Bu konuyla ilgili olarak Lenin, *işçi-devrimcilerin* eğitiminin gerekliliğini özellikle vurgulamıştır. Lenin'e göre, örgütlerde işçiler ve aydınlar arasındaki tüm farklılıklar yalnızca silinmekle kalmamalı, aynı zamanda her işçi-devrimcinin, profesyonel bir devrimci, "profesyonel bir ajitator, örgütçü, propagandacı, yayın dağıtıcısı, vb" olması için özel bir dikkat gösterilmelidir.

Parti'de işçiler ve aydınlar arasındaki farklılıklar ortadan kaldırma ve işçi-devrimcileri eğiterek, onları yerel ve öteki parti komitelerine alma konularında oportünizm ve kuyrukçuluk kendisini her zaman açık eder. Oportünizmin sınıf tabanı ve özü kendini en canlı biçimde örgütlenme konularında gösterir. Gerçekten de Lenin, partide oportünizm ve devrimci kanatlar arasındaki ayrımın altında yatan nedenin radikal entelektüel ve proleter eğilimler arasındaki düşmanlık olduğunu söylüyor (Lenin, c.7, s.380). Oportünizm, yığınlara, fabrikalara gitmek, işçi-devrimcileri, parti komiteleri ve diğer yönetim organlarına almak ve eğitmek için her çabayı gösterme yerine bağımsız entelektüelleri gevşek örgütlerde ve "özel komisyonlarda" "örgütlemeyi" tercih eder. Lenin'in, parti örgütleri arasında kesin ve ayrıntılı bir işbölümü önerisi, partiyi "uçsuz bucaksız bir fabrika"ya (!) döndürme planı olarak açıkça suçlanmıştı. Burjuva entelektüelleri için bundan daha kötü hiçbir şey olamazdı. Böylece oportünistler, RSDİP'nin, bir okuma gurupları partisi durumundan çıkarılıp, kendi özel görev ve sorumlulukları üstünde hesap vermekle yükümlü, disiplinli *örgütlerin* bir partisi yapılmasını engellemek için herşeyi yaptılar. Lenin şöyle yazıyor:

"...yalnızca gurup havası ideolojik bireyselliği ve bu unsurların etkinliğini koruyabilirdi. Parti havası ise onları erime ve bütün etkinliklerini kaybetme ile tehdit ediyordu" (Lenin, c.7, s.455).

Lenin, Menşeviklere karşı her zaman, parti komitelerine çok sayıda işçi alınmasını savundu. Bu, özellikle devrimci bir dalganın yükseldiği dönemlerde önemliydi. RSDİP'nin 3. Kongresi'nde Lenin, parti komitelerine her iki ayda karşı sekiz işçi alınmasını önermişti. Kısa süre sonra bu önerisini de yetersiz kaldığını belirtti. Durum değişmişti. Yeni durumda Lenin şöyle diyordu:

"Şimdi, yeni parti örgütlerinde her Sosyal-Demokrat (komünist—İ.S.) aydına karşı birkaç yüz Sosyal-Demokrat (komünist—İ.S.) işçi olmasını istemeliyiz" (Lenin, c.10, s.36).

Bu öneri, doğal olarak, fabrikalarda güçlü örgütler kurmayı gerektirir. TKP Leninciler Konferansı işte bu nedenle bu konu üzerinde önemle durmuştur.

Konspirasyon, liderlik, işbölümü, merkeziyetçilik

Komünist partisinin devrimci sınıf karakteri en başta onun ideolojisiyle ve tek devrimci sınıf olan işçi sınıfına inancıyla, sonra da devrimi gerçekleştirmek için işçi sınıfını örgütleme ve eğitime yeteneği ile belirleniyor. Belirleyici üçüncü unsur, partinin legal ve illegal çalışması, legal ve illegal örgütleri birleştirme yeteneğidir. Parti çalışmasının tüm yönlerinde, siyasal polise karşı profesyonel bir savaşım yükseltmekte, partinin ve parti çalışmasının en canalıcı bölümlerinin gizliliğini korumakta ve özel birim, ya da kollan örgütlenmesinde olduğu kadar, legal çalışmada da en sıkı disiplin ve konspirasyon gerekir. Bu her koşulda gereklidir.

"Hiçbir devrimci hareket, sürekliliği sağlayan kalıcı bir yönetime örgütlenmesi olmadan ayakta kalamaz... savaşıma kendiliğinden katılan, hareketin temelini oluşturan halk kitlesi ne denli genişse, böyle bir örgüte gereksinim de o denli artar. Ve bu örgüt o denli sağlam olmalıdır" (Lenin, c.5, s.464) (abç). Lenin, "demokratizm" adı altında "kitileri" "liderlere" karşı çıkarmaya çalışan, kitelerde kötü ve hırslı duygular uyandıran, kitelerin, "bir düzine akıllı insan'a güvenlerini baltalayarak hareketi sağlamlık ve kararlılıktan yoksun bırakan demagojileri her zaman eleştirmiştir. Lenin, "bir düzine" güvenilir ve yetenekli (yetenekli insanlar yüzlerle doğmuyor), profesyonel olarak eğitilmiş, uzun bir deneyim okulundan geçmiş, mükemmel bir uyum içinde çalışan liderler olmaksızın modern toplumda hiçbir sınıf kararlı bir savaşım yürütemez" diyor (Lenin, c.5, s.461).

Herşeyde olduğu gibi, komünist partisinin yönetiminin örgütlenmesi ya da aldığı biçim, değişen koşullara bağlı olarak değişebilir ve de değişir. Ne var ki, güçlü, merkezi bir yönetimin mutlak gerekliliği hiçbir zaman değişmez.

Bu bizi merkeziyetçilik ilkesine götürüyor. Komünistlerin örgütlenmeye yanaşmaları üstüne şimdiye kadar söylediğimiz herşey, merkeziyetçiliğe olan gereksinime işaret ediyor. Parti, tek bir devrimci ideoloji ve tek bir amaca sahip olmalıdır. İstenen etkiyi yapacak propaganda ve ajitasyon ülke çapında tek türden olmalıdır. Tüm parti üyelerinin, partinin genel düzenli çalışmasına katılımı ve yoğun eylemi, profesyonel devrimcilerin eğitiminde olduğu gibi tek bir yönetim merkezini gerektirir.

Partinin yapmak zorunda olduğu çeşitli görevler, halkın tüm katmanları arasında çalışma gereği, yönetimdeki hüner, tüm bunlar, geniş bir işbölümü ve uzmanlaşma ister.

Partinin, çalışmayı hem parti çevresinde, hem de parti içinde herkesi işe koşabilecek biçimde

örgütleyebilmesi de yine bunları gerektiriyor. Parti çalışmasının böyle örgütlenmesi iki işlev görür: Birincisi, olabildiğince çok insanın işe koşabilmesi, bu insanların örgütlenmesi, onların partinin emrinde tutulması demektir; ikincisi olarak bu, parti yöneticilerini ve kadrolarını günlük pratik çalışmadan bağımsız kılar ve onların gerçek siyasal yöneticilik görevlerini daha özgürce yapmalarını sağlar.

İşbölümü ve uzmanlaşma, parti ve harekette işlevlerin ayrılmaması, zorunlu olarak merkeziyetçiyi varsayar ve de acil olarak gerektirir" (Lenin, c.5, s.470).

Merkeziyetçiliğe ilişkin olarak iki önemli konuya daha dikkati çekmeliyiz. Birincisi, "demokratizmi" merkeziyetçiliğin karşısına koyan demagoji ve buna karşı Lenin'in tavrıdır. Lenin, merkeziyetçiliğin temel düzelticisi (dengeleyicisi) olarak parti içi açıklığı; ve parti merkez organına enformasyon (bilgi) sağlamada ademi merkeziyeti (desantralizasyon) getiriyor ve bunu parti üyelerinin ve örgütlerinin sorumluluğu ve görevi sayıyor.

Lenin bunun "tüm parti örgütlenmesinin ve parti çalışmasının temel bir ilkesi" olduğunu söylüyor. "Proletaryanın devrimci savaşımının ve hareketinin ideolojisi ve pratik yöneticiliğinde, olanaklı olan en geniş merkezileştirme gerekirken, parti merkezini (ve dolayısıyla bir bütün olan partiyi) hareket hakkında bilgilendirmede, ve partiyeye karşı sorumlulukta olanaklı olan en geniş ademi merkeziyet gerekir (...). Hareketin yönetimini merkeziştirmeliyiz. Aynı zamanda (ve tam da bu nedenle, çünkü bilgilendirme olmadan merkezileştirme olanaksızdır) teker teker üyelerin partiyeye karşı sorumluluğu olabildiğince ademi merkezi yapmalıyız. (...) Bu ademi merkezilik, devrimci merkeziliğin en önemli bir önkoşuludur ve onun en temel düzelticisidir (dengeleyicisidir). (...) Bu ademi merkezileştirme, işbölümünün öteki yüzünden başka birşey değildir..." (Lenin, c.6, s.246-247).

Üstünde duracağımız ikinci nokta, merkeziyetçiliğin, parti kuruculuğunda aşağıdan yukarıya değil, yukarıdan aşağıya bir örgütlenme anlamına gelmesidir. Aşağıdan yukarıya örgütlenme, bu konuda oportünizmin belirgin özelliklerinden birisidir. Lenin bu anlayışa karşı savaşmıştır.

III

DEVRİMCİ ÇALIŞMAYA ÖRGÜTSEL BİÇİM KAZANDIRMA

Lenin, bir işin başlamasını her zaman öne aldı. Önce çalışmaya başlamak, belli bir işlevi yerine getirmek gerekiyordu. Bu çalışma başlarken sorun, kazanılan deneyim temelinde eyleme örgütsel bir biçim verilmesi sorununa dönüşecekti. Lenin için, devrimci partinin eyleminin biçimlenmesi her

zaman eylemin kendisinden sonra gelir. Bu anlayışı, *Nereden Başlamalı*' ve *Ne Yapmalı?*'da ortaya konulan ve ilk bölümde özetlediğimiz ilkelerle görüyoruz. Rusya'daki yoldaşlar, yerel örgütleri *İskara*'ya kazanmak için somut pratik çalışmaya başlayacakları, Merkez Organ'la daha yakın bağlar kuracakları, gerçek bir birliği çalışma içinde sağlayıp bir parti kongresi toplamak için savaşa katılacakları yerde, çapraşık yapısal grafikler çizmeye ve sayfalar dolusu, ayrıntılı "örgütsel kurallar" yazmaya başladıklarında Lenin buna karşı çıktı.

Örgütsel Görevler Üstüne bir Yoldaş Mektup'ta Lenin, partinin tüzüğü üstüne kendi önerilerini getirdi. Merkez Organ, Merkez Komite, yerel komiteler, bölge grupları ve temel örgütlerin görev ve sorumluluklarını ortaya koyduktan sonra yerel örgütlerin, örgüt şeması ve bu şemayı yerine oturtacak olan kurallar üstüne uzun tartışmalara girme eğilimlerini eleştirdi. O anda sorun, çalışmanın yürütülerek onun örgütsel biçimlerinin yaratılması sorunuuydu. Şemalar ve kurallar ancak sonradan, çeşitli örgütlerin eylemlerinde kazanılan deneyim temelinde ortaya çıkabilirdi. Lenin soruyu şöyle sordu: "Yalnız kağıt üstünde kalmayacak bir tüzük hazırlayabilecek miyiz" (Lenin, c.6, s.250).

Lenin, devrimci çalışmaya örgütsel biçim vermede gerekli olan (bununla birlikte, Lenin devrimci çalışmanın her zaman örgütsel biçim almadığını da hatırlatıyor.) örnek şemalar ve tüzük değil, parti merkezine kesin enformasyon iletimi olduğunu vurguluyor. Yalnızca bu yolla, gerçek örgütsel biçimin, gerçek sorumluluk ve parti içi enformasyonla bağlanabileceğini söylüyor.

Lenin'in *Bir Yoldaş Mektup*'ta önemli vurguladığı başka bir nokta da her örgütün özgül bir işlev görmesi gerektiğidir; örgütün her üyesi özgül bir işlev görmelidir. Örneğin, yerel komitenin görevi, herkesin çalışmasını yönetmek, "çeşitli çalışma alanlarını üyeleri arasında dağıtmak" (abç) ve bölge grupları, fabrika grupları, vb atamaktır. Yerel komiteler uzmanlaşmalı, iş ilişkileri içinde, pratik çalışmanın şu ya da bu alanında gerçek "kusursuzluğu" başarmış örgütlenmeler olmalıdır. Komite üyelerinin sayısı, belirli bir işlevi olan ve bu işlevden sorumlu tutulacak üyelerle sınırlanmalıdır. Örgütlerde, komitelerde fazlalık, "fazla yağ" olmalıdır.

Bu bir değimlilik sorunudur. Lenin, yerel komitelerin, "belli bir işin sorumluluğunu üstüne almayan, üstüne aldığı, üzerinde düşünülmüş ve hazırlanmış bir çalışmaya sonuna ulaştırmadan yarım bırakan, radikal gürlü çıkarmada büyük bir zaman ve enerji harcayan ve herbiri her türlü işle uğraşan karmakarışık bir insan yığınının oluşmasına" kesinlikle karşı çıkıyor" (Lenin, c.6, s.247).

Böyle komiteler yalnızca pratik devrimci çalışmayı yürütmekte başarısız olmakla kalmazlar, aynı zamanda parti merkezini doğrudan pratik çalışmadan koparırlar.

Lenin'in, parti tüzüğü üstüne görüşlerini dile getirdiği *Bir Yoldaş Mektup* adlı yazınındaki iki önemli noktayı ele aldık. Bunlardan ilki, parti merkezine enformasyon iletimi temelinde örgütlenme, deneyim toplanması, ikincisi, özel bir görev ya da işlev yürütme temelinde örgütlenme, örgütlü yaratılmasıdır. Bir üçüncü önemli nokta ise, tüm parti örgütlerinin kendi üstlerindeki parti örgütünün kolları sayılmasıdır. Böylece, yerel komiteler, Merkez Komite'nin, bölge grupları, propaganda halkaları ve özel bir görevi olan gruplar da yerel komitenin kolları olarak düşünülmelidir. Bu, partinin yukarıdan aşağıya kurulması ilkesi, merkeziyetçiliktir. Merkez Komite, komiteleri ve kurulları oluşturmalı, birleşimlerini belirlemeli ve onlara belli görevler vermelidir. Yerel komiteler, daha alt düzeyde aynı şeyi yapmalıydılar. "Merkeziyetçilik", diyor Lenin, "merkez kurulla partinin en uzak ve en kenar kesimleri arasında her türlü engelini yok olmasını gerektirir. Merkez kurulumuza, her parti üyesiyle doğrudan bağlantı kurmada tam bir yetki verilecektir" (Lenin, c.6, s.485).

Parti komitelerinin ve örgütlerinin, merkez kurulun gereksiz karışmalarından özgürlük anlamında bir özerkliği olmalıdır. Ama bu özerklik, merkez kurulun emirlerine uyma yükümlülüğünü ortadan kaldırmaz. Tutarlı bir merkeziyetçiliğin uygulanması, böylece alttaki komitelere, merkezi ya da yerel komitelerin kollarına, merkez kurulun girmedeği özel çiftlikler kurma "hakkı" vermez. Lenin, "genelde, devrim dâvasında çok ciddi gereklilikler dışında, 'haklar' üstüne konuşma tutkunu değiliz" diyor (Lenin, c.6, s.319).

Örgütlenme sorununa iki değişik yaklaşım, devrimci, Leninci yaklaşımla oportünist, kuyrukçu yaklaşım, en açık bir biçimde tüzüğün 1 maddesi üzerindeki tartışmada ortaya çıktı. Martof'un, her parti üyesinin bir parti örgütünün üyesi olması yerine bir parti örgütünün "denetim altında" olması yolundaki formülasyonu, partide, örgütlü ve örgütsüz unsurları, yönetim ve disiplini kabul edenlerle etmeyenleri aynı kefeye koydu. 1. maddenin özü ancak şu soruyu sorduğumuz zaman açığa çıkar. Parti organları herhangi bir parti örgütüne bağlı olmayan parti üyeleri üzerinde gerçek yönetim sağlayabilirler mi? Martof'un formülü, yukarıda sözünü ettiğimiz, işçi-devrimcilerin yetiştirilmesi ve işçi sınıfının örgütlenmesinde ortaya çıkan aynı oportünist ihaneti bir kez daha gerektirdi. Bu formül, işçileri ve emekçi yığınları örgütlemeye hiçbir iticilik taşıymıyordu. Bu yalnız-

ca, bir örgüte katılmak ya da bir örgütün disiplinine uymak istemeyen, tamamen burjuva bireyselliğine gömülmüş bir avuç entellektüele partiyi dağıtmak için izin vermek anlamına geliyordu.

Buna karşılık Lenin, "Partinin, örgütlerinin toplamı (ve yalnızca aritmetik toplam değil, bir bileşke) olması gerektiği" görüşünü öne sürdü (Lenin, c.7, s.257).

"İşçi sınıfının öncüsü olarak (parti), olabildiği kadar örgütlü olmalı, saflarına yalnızca en azından minimum bir örgütlenmeye gelecek" unsurları almalıdır (Lenin, c.7, s.259). Lenin, parti üyelerinden, gerçek bir örgüt yaratmak için çalışmalarını istemek, partiyi örgütlemeye temeldir (Lenin, c.7, s.271) diyor.

Parti tüzüğünün iki yönü

İkinci Kongre'deki savaşın ardından Menşeviklerin Kongre kararlarına uymayı reddetmeleri, Kongre kararlarını ve yarattığı organları önce boykot edip sonra da açık savaş açmalarını üzerine Lenin, parti tüzüğü kavramını geliştirdi.

Sorun daha önce öne çıkmamıştı çünkü parti, aralarında hiçbir örgütsel bağ bulunmayan farklı halkalardan oluşmuştu. Parti bağları, halkalarda olduğu gibi güvene ya da kişisel arkadaşlığa dayanmazdı. Parti bağları, "resmi bürokratik" (disiplinsiz entellektüelin gözünde bürokratik) olarak hazırlanmış ve ancak kesin itaatin bizi halkaların özelliği olan inat ve kaprislerden koruyacağı bir tüzük temelinde oluşturulmalıdır" (Lenin, c.7, s.393).

Parti tüzüğü öncelikle "örgütlenmenin biçimsel bir anlamıdır" (Lenin, c.7, s.365). Tüzüğün "anafikri" işlevlerin bölünümüdür (Lenin, c.6, s.490). Böyle bir işlev, tüzüğün yasa niteliğindeki temellere bağlı olmasını gerektirir. (Lenin, c.7, s.273). Tüzük, Merkez Komitesi'nin ya da öteki parti örgütlerinin yetkilerine ilişkin tüm noktaları sıralamalıdır. Bu, karşılaşılabilecek her durum önceden görülmeyişi için olanaksızdır ve belirlenmemiş noktalar bu yüzden Merkez Komitesi'nin yetki alanı dışında görülebilir.

Eğer parti tüzüğü, öncelikle "örgütlenmenin biçimsel bir anlamı"ysa, öyleyse aynı zamanda örgütsüzlüğe karşı bir önlemdir. RSDİP Tüzüğü'nün 1. paragrafı üstüne çıkan tartışmanın bu denli önemli oluşunun bir nedeni de buydu. "Sallantılı ve kararsız unsurlara karşı mutlaka bir 'sıkıyönetim' yaratmalıyız. Şimdi Kongre'de onaylanan yeni Parti Tüzüğü, tüm merkezîyetçilik sistemi, çeşitli siyasal belirsizlik kaynaklarına karşı bir 'sıkıyönetim'den başka birşey değildir. Olağanüstü yasalar olsalar bile belirsizliğe karşı önlem olarak özel yasalar gerekiyor..." (Lenin, c.6, s.565-566). Tüzük yardımıyla "oportünizme karşı az çok keskin bir silah yaratılabilir. Nedenleri ne denli derinse, bu silah da o denli keskin olmalıdır..."

Tüzük bütününe parçaya, öncünün geri birliklere karşı 'örgütlü güven-sizliği' ni oluşturur." (Lenin, c.7, s.273).

Parti tüzüğü, partinin en üst organı olan parti kongresinde benimsenebilir ya da değiştirilebilir. Lenin tüzüğün dokunulmazlığı olmadığını vurgulamıştır. Yaşam, savaşımın gelişmesi onu aşabilir ve geçersiz kılabilir. Böyle durumlarda, tüzüğü değiştirmek için en kısa zamanda Parti Kongresi toplanmalıdır.

Bunun iki yönü vardır. Birincisi örgütseldir. Eğer savaşımın koşulları değişirse, partinin örgütlenmesi de ona göre değişmelidir. Örgütlenme kuralları, tüzük de aynı biçimde değiştirilmelidir. İkinci yönü siyasaldır. Eğer, oportünizm partinin çeşitli örgütlerine, ya da tümüyle partiye egemen olursa, bu durumu çözmek için, tüzüğü değiştirmek yolunda savaşım gereklidir.

Demokratik merkezîyetçiliğin doğuşu

İkinci yönüyle, siyasal yönüyle işe başlayalım. Lenin, *Bir Yoldaş'a Mektup*'ta iki parti merkezinin varlığı üstünde ısrarla duruyor: merkez komite ve merkez organ. Bunlar ayrı örgütlerdi ve düzenli toplantılarla bir araya geliyorlardı. Ancak 2. Kongre'de oportünist azınlık ortaya çıkınca, engelleyici unsurları ortadan kaldırmak, bunların partiye zarar vermesini ve bir bölünme tehlikesini önlemek için iki merkez kurul arasında tam bir birliğin kurulması gerekli oldu. Bu, eylemde birlik sağlamak için bu kurullara, ve kongreler arasında her iki kurulun ortak kararıyla koortasyon yapılarak partinin en yüksek kurulu olacak parti konseyinin kurulmasıyla başarıldı. Merkez komitesinin mi yoksa merkez organının mı daha yetkili olacağı konusunda hiçbir karara varılamadı. Çünkü biri ya da diğeri oportünist olabirdi. RSDİP'ün 3. Kongresi sırasında *İskra*'nın oportünist yönetimi partiden bütünüyle kopmuştu. 3. Kongre iki ya da üç yerine tek bir merkez yarattı. Bundan böyle merkez organ yayın kurulu, merkez komitesi tarafından atandı.

2. Kongre'de, komiteleri örgütlenme hakkı açıkça merkeze komitesine verildi. Merkez komite, bir komitenin özerkliğinin sınırlarını tanımlamada tam yetkili oldu. 3. Kongre komitelerin özerkliğini daha da tam olarak tanımladı ve üyelerin "dokunulmazlığı" ilkesini belirledi. Merkez Komite'nin artık komitelerin onayı olmadan yerel komitelerden üye çıkarma ya da bunlara yeni üye atama hakkı olmayacaktı. Bu güvencenin kötüye kullanılma olasılığı da (gerçekten yararsız bir komitenin düşürülmemesi gibi) örgütlü işçilerin üçte ikisinin isteğiyle komitenin görevinden alınabilmesi kararıyla dengelendi. Böyle bir görevden alınma istemi, Merkez Komite-

si'nde de üçte iki çoğunlukla onaylanırsa Merkez Komitesi için bağlayıcıydı.

Partinin tüzüğündeki bu değişimler, pratikçi işçilerin Rusya'daki parti örgütü içindeki önemini, yurt dışındaki örgüte oranla artmasını hem yansıttı, hem sağladı. Bu, devrimci durumun bir silahlı ayaklanma örgütlenmeyi günü ana görevi yaptığı bir dönemde nesnel bir gerekliliktir.

İkinci Kongre ve sonrasındaki gelişmeler, örgütsel birliğin sağlanmasını için azınlık çoğunluğa, partinin bütüne bağlanması gerektiğini gösterdi. Anlaşmazlıklar ve savaşımın parti sınırlarında tutulabilmesi için buna sınırları olacak özel kuralları konması gerektiğini gösterdi. Böylece 3. Kongre'de tüzük, parti içi savaşımın, parti yöntemleriyle yürütülmesini sağlamak amacıyla düzeltilti. "Sürekli ve kaçınılmaz olarak doğacak hoşnutsuzlukları, kızgınlıkları ve çatışmaları, alışılmadık seviyeye kanallardan, kişinin inancı uğruna verilen tüzüksel ve onurlu bir savaşımı dönüştürmek" için parti tüzüğüne "azınlık hakları"nın konması üzerine bir madde de kondu (Lenin, c.7, s.452). 3. Kongre'de azınlığa, işi örgütlü çalışmayı bozmaya vurdumadığı sürece kayıtsız şartsız görüşlerini savunma ve ideolojik savaşım yürütme hakkı tanındı.

3. Kongre'den sonra Lenin, 4. Kongre'de ilk kez "Demokratik Merkezîyetçilik" olarak isimlendirdiği temel örgütlenme ilkesini ortaya koydu.

Devrimci yöntemlerle örgütlenim!

Şimdi, partinin yapısı ve tüzüğündeki değişimlere ilişkin birinci yönü, örgütlenmeye (sözün geniş anlamıyla, partinin işçi sınıfını devrimci bir biçimde örgütlemeye) dönelim. Lenin'in örgütlenmeyi şemalar çizmeye ve örnek tüzük hazırlamaya eşitleme eğilimini sert bir biçimde eleştirdiğini ve alaya aldığı görüldü. Boş biçimsel ve devrimci yaklaşım arasındaki ayırım, devrimci bir dalganın yükselmesiyle tüm açıklığıyla öne çıkar. Örgütlenmenin alanı, yöntem ve biçimleri de bu dalgayla birlikte yükselmeli onu kucağlayabilmelidir. Yoksa parti, savaşımın gelişmesinin gerisinde kalır. Bu da kuyrukçuluktur. Lenin'in devrimcileri "eski pasifist alışkanlıklardan rutbeye saygı vb. şeylerden kurtulmaya" çağırması rastlantısal değildir. Lenin şöyle diyor: "... yüzlerce grup kurun (...) komiteleri 3 kat genişletin (...) her alt komitenin, kurtasiyeciliğe bulaşmaksızın bildiriler yazmasına ve yayınlanmasına izin verin (...) büyük bir hızla, devrimci girişimle tüm hakı birleştirmeli ve onların çalışmaya koyulmasını sağlamalıyız (...) geleneksel iyi niyetli (hiyerarşik) almaklıklarını geri plana iterek yüzlerce grup örgütleyin, örgütlediğinizden emin olun..."

Tam bu sözlerin söylendiği sıralarda Menşevikler bir konferans topladı, son derece ayrıntılı altı katlı bir parti yapısı benimsemişlerdi. Lenin bundan "örgütsüzlüğün ilkeye yükseltilmesi" (Lenin, c.8, s.547) diye söz ediyordu.

Yükselen devrimci dalga karşısında devrimci alana girecek yeni güçlerin nasıl kullanılacağı, birleştirileceği ve örgütleneceği sorunu vardı. Bunun için Lenin, geçerliliğini yitirmiş cansız görüşlerin kalıntılarının bir yana atılması ve devrimci çalışmanın bu yeni güçlerin partiyeye çekilmesi üstünde yoğunlaştırılması gerektiğini söylüyor. Bu ortamda tüm parti örgütlerinin üye sayısı önemli ölçüde yükseltilmeli ve normal çerçeveye genişletilmelidir.

Bolşevikler, nisan 1905 ve Mayıs 1907 arasında, parti yapısı ve tüzüğünü hızla değişen duruma uyarlamak amacıyla üç kongre topladılar. Üçüncü, Dördüncü (Birlik) ve Beşinci Kongreler. Lenin şöyle yazıyordu: "Eski biçimler yaşamlarını tükettiğinde, büyüyen ve gelişen bir parti bu biçimlerin içinde sıkışıp kaldığında, biz hukukun kutsallığı üstünde yüzünü kez ısrarla durursak işleri düzeltmeyiz. Bu, bunalmadan çıkış yolu değildir. Mümkün olan tek çıkış yolu parti kongresi toplamaktır (Lenin, s.8, s.338).

*

Gördüğümüz gibi parti örgütlenmesi, şemalar, ya da model kuralları çizme sorunu değildir. Partinin devrimci çalışmasına doğru bir örgütsel biçim kazandırma sorunudur. Bunun yapılabilmesi, tüm parti üyeleri ve örgütlerinin parti merkezine kesin bilgiler iletilmesini, parti örgütleri arasında iş ve görev bölümünün ve merkezîyetçiliği öngörür. Aynı zamanda, bu örgütlenmeyi anlatan, sistemleştiren ve azınlıkta ya da yönetimde olabilecek oportünistlerin örgütsüzlüğü getirmelerine karşı partiyi koruyacak olan, resmi bir parti tüzüğünün yazılmasını öngörür.

Partinin benimsediği (kullandığı) örgütsel biçimler ve örgütsel kuralları asla her zaman için geçerli ve dokunulmaz olamazlar. Bu doğru, özellikle devrimci durumda, partinin, kapılarını açması ve yeni, gelişen devrimci dalga karşısında kendini uyarlaması gerektiği bir dönemde öne çıkar. Böyle bir dönemde, Rusya'da olduğu gibi, oportünistler modası geçmiş, geçerliliğini yitirmiş örgütsel biçimlerin "sağlam savunucuları" olarak ortaya çıkarlar. Oportünistler, devrimci olmayan dönemde doğru olan biçim ve kuralları, devrimci durumda daha büyük ve daha geniş örgütsel görevlerin yerine getirilmesini sabote etmek için bir bahane olarak kullanırlar.

Örgütlenme! Bugün bizim de belgimiz bu olmalıdır. TKP'nin Leninciler Konferansı'nın önümüze koyduğu yolda ve biçimde devrimci dalgayı kucağlayacak bir örgütlenme.